

РЕШЕНИЕ

№ 6961

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9613** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от Административно наказателния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН)

Образувано е по повод касационна жалба с вх.№ 30307 от 30.09.2020г. по описа на Административен съд – София град и вх.№ 21049902 от 28.09.2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), подадена от Б. С. Б., срещу Решение № 186571 от 28.08.2020 г., постановено по НАХД № 5527/2020г. по описа на СРС, Наказателно отделение /НО/, 10 – ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 20 – 4332 - 006031 от 14.04.2020г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“, СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания: 1. „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл. 175, ал.1, т.4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл.103 от ЗДвП; 2.“глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП за нарушение на чл. 104А от ЗДвП; 3. „глоба“ в размер на 20 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 70, ал.3 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба в която се моли решението да бъде отменено като неправилно. В хода на съдебно производство касационният жалбоподател, редовно призован се явява лично, като заявява, че поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде отменено, като

неправилно и незаконосъобразно. Оспорва НП в частта по т.1.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция /СДВР-ОПП/, редовно призован не се явява, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призован, се представлява от прокурор К., който счита жалбата за неоснователна и недоказана, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в законовия 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

В мотивите на съдебното решение, постановено от въззивния съд, е посочено, че на 20.03.2020г., около 16.25 часа, на автомагистрала „Т.“ жалбоподателят Б. Б. управлява товарен автомобил „Фиат Д. К.“ с ДК [рег.номер на МПС] , (собственост на [фирма]) с посока на движение от [населено място] към [населено място] хан. На КПП „Врана“ се намирили полицейските служители М. Ж. и А. Д.. От далеч те забелязали, че автомобилът, управляван от жалбоподателя, се движи без включени дневни светлини. На водача на автомобила е подаден сигнал със стоп – палка по образец на МВР. Б. не се подчинил на подадения му сигнал и продължил движението си към [населено място] хан. Когато приближил до полицаите те видели, че Б. използва мобилен телефон по време на управление на МПС без да използва устройство „свободни ръце“. Тъй като не спрял на подадения му сигнал, полицаите догонили Б. и на 03-ти км на автомагистрала „Т.“ го спрели със звуков и светлинен сигнал от служебния автомобил на полицаите. Поради това св. Ж., в присъствието на св. Д., съставил срещу Б. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бланков № 691114 от дата 20.03.2020г. за нарушения по чл.103, чл.104А и чл.70, ал.3 от ЗДвП. Срещу подпис на Б. е връчен препис от АУАН.

Въз основа на АУАН и при същата фактическа обстановка е издадено атакуваното Наказателно постановление № 20-4332-006031, с което на Б. С. Б. са наложени на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение по чл.103 от ЗДвП „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за 3 месеца; на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП за нарушение по чл.104А от ЗДвП - „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева и на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение по чл.70, ал.3 от ЗДвП - „глоба“ в размер на 20 (двадесет) лева.

Наказателното постановление е получено от Б. Б. срещу подпис на 21.04.2020г. и е обжалвано с жалба, подадена на 27.04.2020г.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да потвърди издаденото наказателно постановление, въззивният съд е приел, че АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН и съответно изхождат от компетентни лица (съгласно приложените по делото Удостоверение от Човешки ресурси при СДВР, Заповед № 81213-515 от 14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-489 от 20.01.2016г. на Директора на СДВР), не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално

основание за отмяна на Наказателното постановление. И в АУАН, и в Наказателното постановление пълно и точно са описани трите нарушения, датата и мястото на извършването им, обстоятелствата, при които всяко от тях е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация на всяко от нарушенията е прецизна и в съответствие със съответното му текстово описание в АУАН и в НП. Съдът не е констатирал нарушения на изискванията на чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е правилно, а касационните оплаквания, възведени в жалбата, за неоснователни.

По отношение на установеното нарушение на разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП: „При подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Съответно санкцията за неговото неизпълнение е регламентирана с разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Видно от нормата на чл. 103 от ЗДвП, изпълнителното деяние е отказът да се изпълни нареждане на органите за контрол или регулиране за движение. Следователно, за да е налице нарушение, е необходимо на първо място да е подаден сигнал и подаденият сигнал да е бил възприет от водача на ППС и същият да не е спрял, т.е. бездействие обективиращо, че не го е изпълнил. Подаването на сигнал за спиране със стоп палка, безспорно е разпореждане на контролен орган, по естеството си осъществено чрез конклюдентно действие, като в настоящия казус, това е и конкретната форма на разпореждане, обуславяща ангажиране на отговорността за нарушение по чл. 103 от ЗДвП. От събраните доказателствата по делото, както и от описанието на поведението на административнонаказаното лице се установява и фактът на възприемане на сигнала от водача, който вместо да спре за проверка, е продължил движението си. Намаленият размер на наказанието се явява справедлив и съобразен с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН, като законосъобразно съдът е взел предвид предходното поведение на жалбоподателя като водач на МПС. Поради и което, възражението на жалбоподателя, е неоснователно.

По отношение на нарушението, посочено в т.2 от НП, съгласно разпоредбата на чл. 104а ЗДвП „На водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му”. За да е налице нарушение по тази разпоредба е достатъчен факта, че касаторът е ползвал мобилен телефон по време на движение без разрешеното устройство. Свидетелските показания на актосъставителя и свидетеля очевиден потвърждават извършеното нарушение. Поради това правилно е ангажирана отговорността на касатора по чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП като наложената глоба е във фиксиран от закона размер.

По отношение на нарушението по чл. 70, ал.3 ЗДвП, посочено в т.3 от НП настоящият състав на касационната инстанция, намира че СРС правилно и съответно на установената фактическата обстановка районният съдия е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. Съобразно посочената норма през деня моторните превозни средства се движат с включени светлини за движение или с къси светлини.

Настоящият съдебен състав напълно споделя така направените от районния съд изводи. При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното

си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че атакуваното решение е валидно, допустимо и правилно и като такова, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, 9-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 186571 от 28.08.2020 г., постановено по НАХД № 5527/2020г. на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.